

РЕШЕНИЕ

№ 5024

гр. София, 29.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5556** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 12.04.2020 г., постановено по н.а.х. дело №5650/2019 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 20-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № №22-005642/18.03.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., срещу [фирма], за това, че на 11.12.2018 г. в [населено място], в обект: „Жилищна сграда с гаражи и ателиета“ на [улица],15,17, изпълняван от [фирма], е допуснало М. А. Ц. ЕФН [ЕГН] да извършва строителни и монтажни работи по изпълнение на покривни конструкции, където съществува специфична опасност за здравето и живота му без да използва лични предпазни средства - предпазен колан и защитна каска на главата, за работа на височина, с което е извършено нарушение на чл.24,ал.1 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, вр. чл.16, ал.1,т.7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, поради което и на основание чл.416,ал.5, вр.чл.413,ал.2 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган /АНО, с искане да бъде отменено, а

вместо него-НП да бъде потвърдено.

Наведените основания за оспорване ся за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения- чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, аргументирани банкетно, а именно че за постановената отмяна липсват „убедителни правни доводи“.

С писмения отговор по касационната жалба, ответникът, чрез процесуалния си представител-адв.Р. оспорва основателността на жалбата.

В о.с.з. пред Административен съд София-град касаторът, чрез процесуалния си представител-юрк.С., моли за уважаването на жалбата, като заявява, че „подробни мотиви са изложени в касационната жалба“. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за неоснователна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител-адв. адв.Р. моли за потвърждаването на оспореното съдебно решение и за присъждане на разноските за двете съдебни инстанции-въззивната и касационната, за които представя списък.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Приетата за установена от въззивната инстанция фактическа обстановка е, че в [населено място], обект: „Жилищна сграда с гаражи и ателиета“ на [улица],15,17, се изпълнявал от [фирма]. За обекта била изготвена оценка на риска за здравето и безопасността на работещите, с която били запознати работниците и служителите в Дружеството. Имало разработен физиологичен режим за труд и почивка по време на работа за работещите в [фирма], като почивката за храна през работния ден била 30 минути, плаваща във времеви интервал от 12.00 часа до 13.30 часа. Имало утвърден списък на специалното работно облекло и лични предпазни средства, които били осигурени на работещите на обекта. Със заповед на управителя на [фирма] бил определен за технически ръководител на обекта арх.Д. Л. Н.. Всеки работен ден се провеждал ежедневен инструктаж по безопасност и здраве при работа на строителните работници в Дружеството, където работел по покривни работи и М. А. Ц., в бригада, занимаваща се с кофраж и арматура, която имала бригадир, който в началото на всеки работен ден им определял задачите за деня. Такъв инструктаж бил проведен и на 11.12.2018 г., на която дата М. А. Ц. и колегите му от посочената бригада извършвали декофраж на 7-мия етаж на сградата.

Около 11.00 часа обектът бил посетен от инспектори при Д „ИТ“-С. с цел извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство, която по работни места започнала 1 час по-късно, в присъствието на управителя на [фирма] Д. Л. Н.. В попълнената в 12.00 ч. на посочената дата от М. А. Ц. бланкова декларация той вписал

и че почивките в работния ден са в 10, 12 и 15 часа. Проверката продължила и на 18.12.2018 г., 04.02.2019 г. и 06.02.2019 г. в Д „ИТ“ С. по документи - изискани и представени от Дружеството, и на 06.02.2019 г. бил съставен протокол за извършената проверка, в който били вписани констатациите от нея, между които и тази, че М. А. Ц. е допуснат на 11.12.2018 г. на работа на този обект да извършва СМР по изпълнение на покривни конструкции /покрив плосък и частично скатен с наклон по-голям от 30 градуса/ без да използва защитна каска за главата и предпазен колан, какъвто не е осигурен на работниците като лично предпазно средство, за които били дадени съответни предписания със срок за изпълнението им. М. А. Ц. написал и саморъчна декларация, в която заявил, че покривът на строежа е хоризонтален и в деня на проверката са извършвали декофраж, като тръгвайки за обяд той си свалил каската и я оставил там. Препис от протокола за проверката бил получен на същата дата от управителя на [фирма], когато на Дружеството бил съставен и АУАН, срещу който в законовопосочения срок било депозирано пред административнонаказващия орган писмено възражение. На 11.12.2018 г., от инспекторите на Д „ИТ“ С. на [фирма] бил съставен и акт за спиране на СМР. Въз основа на АУАН било издадено НП, екземпляр от което бил получен за [фирма]“ на 22.03.2019 г., и същото било обжалвано на 29.03.2019 г.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. СРС не е допуснал, а и с касационната жалба не се твърди, съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат.

2. За да отмени НП въззивната инстанция е обусловила изводи за недоказаност на нарушението и за неправилно определен субект на нарушението.

Решението е правилно по крайния си резултат, по следните съображения:

В НП нарушението е квалифицирано по чл.24, ал.1 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд, вр.чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ. Съгласно чл.24, ал.1 от Наредбата, на строителната площадка се допускат до работа само работещи и други лица, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални и работни облекла.

Техническият ръководител или бригадирът отстранява работещите, които не използват осигурените им лични и други предпазни средства или са в нетрезво състояние-ал.2 от с.н.

Съгласно чл.16, ал.1, т.7 ЗЗБУТ, при осъществяване на дейността за осигуряване на

здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани.

Изпълнителното деяние в случая се осъществява чрез бездействие и се изразява в неотстраняване от техническия ръководител или бригадира на неизползващия осигурените му лични предпазни средства работник-работещия на площадката М. А. Ц..

Отговорността на работодателя е за допустителство-арг. от чл.16, ал.1, т.7 ЗЗБУТ.

Допустителят носи отговорност само когато това е предвидено изрично /арг. от чл.10 и чл.24, ал.2 ЗАНН ЗАНН/ за извършеното от друго лице нарушение, както е в случая-техническият ръководител, съотв.бригадира.

„Допустителството” се обективира в бездействие-непредприемане на необходимото за възпрепятстване извършването на нарушение от намиращо се в служебна зависимост длъжностно или недлъжностно лице, и предпоставя виновност на последното /след като прекия извършител е физическо лице-техническият ръководител, съотв.бригадира/. Предпоставка за ангажиране отговорността на допустителя е установяване на нарушението от страна на прекия извършител. А установено нарушение има при влязло в сила на НП-чл.16 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. По делото няма данни дори да е било образувано административнонаказателно производство срещу прекия извършител-техническият ръководител или бригадира на обекта, който не е отстранил работника.

Следователно НП е незаконосъобразно издадено и като такова е подлежало на отмяна. Като го е отменил СРС е постановил правилно решение, което се оставя в сила.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на разноски е основателно, но само за сумата от 450 лева- заплатеното адвокатско възнаграждение за защитата в касационното производство, като възражението на касатора за прекомерност е неоснователно, предвид минималния установен размер на адвокатското възнаграждение- 405 лева /чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения/, реално осъществената адвокатска защита чрез изготвяне на писмен отговор и представителство в о.с.з., фактическата и правна сложност на делото.

Искането за присъждане на възнаграждението в размер на 650 лева, заплатено за защитата пред СРС е неоснователно, тъй като към момента на приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция-19.09.2019 г., разноски в съдебно административнонаказателното производство не са дължими. Нормата на чл.63, ал.3 ЗАНН е нова- ДВ, бр. 94 от 29.11. 2019 г. Нормата няма обратно действие и не създава право да се претендират направените преди влизането ѝ в сила разноски по реда на инстанционния контрол.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предл.1-во АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд-София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.04.2020 г., постановено по н.а.х. дело №5650/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“-гр.С. да заплати на

[фирма], с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], сумата в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лева, разноси за касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :1.

2.